

POSTANOWIENIE

26 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Władysław Pawlak

na posiedzeniu niejawnym 26 lipca 2024 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku R. G. przy udziale K. S.
o ustalenie kontaktów z małoletnim,
z wniosku R. G. przy udziale K. S.
o powierzenie władzy rodzicielskiej,
z wniosku K. S. przy udziale R. G.
o powierzenie władzy rodzicielskiej,
z urzędu przy uczestnictwie R. G. i K. S.
o ograniczenie władzy rodzicielskiej
na skutek wystąpienia przez Sąd Rejonowy Poznań - Nowe Miasto i Wilda w
Poznaniu
zarządzeniem z 8 maja 2024 r., IV Nsm 1258/15,
o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu,

**odmawia przekazania sprawy innemu sądowi
równorzędnemu.**

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 8 maja 2024 r. Sąd Rejonowy Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu wystąpił do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu. W uzasadnieniu - streszczając przebieg postępowań sądowych i motywy żądania wnioskodawcy R.G. o wystąpienie do Sądu

Najwyższego o przekazanie tej sprawy innemu sądowi równorzędnemu (k. 608-609) - Sąd Rejonowy przychylając się do tego wniosku wskazał, że jest to uzasadnione subiektywnym przekonaniem wnioskodawcy o stronnictwie sędziów orzekających w IV Wydziale tego Sądu oraz brakiem zaufania do tego Sądu, czego wyrazem są jego liczne wnioski o wyłączenie sędziów oraz skargi inicjowane w trybie administracyjnym i wnioski o wszczęcie postępowań dyscyplinarnych. Ponadto w ocenie Sądu wnioskującego takie zachowanie wnioskodawcy przyczynia się do przedłużenia postępowania, a w konsekwencji uniemożliwia jego sprawne prowadzenie i zakończenie. Wnioskodawca utracił też zaufanie do biegłych sądowych wydających opinię z P. i C., gdyż także i w odniesieniu do nich składa wnioski o wyłączenie. Ponadto małoletnia wraz z matką mieszka w G., w którym to mieście mieszkają kuratorzy, odnośnie do których wnioskodawca zawnioskował przeprowadzenie dowodu z ich zeznań.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wprowadzony z dniem 7 listopada 2019 r. przepis art. 44¹ k.p.c. (art. 1 pkt 14 w zw. z art. 17 pkt 1 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustawy, Dz. U. poz. 1469 ze zm.) swoim celem i funkcją odpowiada regulacji znanej w kodeksie postępowania karnego (art. 37).

Zgodnie z powołanym przepisem, Sąd Najwyższy może przekazać sprawę do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu z sądem występującym, jeżeli wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości, w szczególności względ na społeczne postrzeganie sądu jako organu bezstronnego. W uzasadnieniu do projektu nowelizacji kodeksu postępowania cywilnego wskazano, że względ na dobro wymiaru sprawiedliwości będzie uzasadniał zmianę na tej podstawie prawnej właściwości sądu, w tych wszystkich przypadkach, gdy ma miejsce zagrożenie dla postrzegania konkretnego sądu przez lokalną społeczność jako bezstronnego organu wymiaru sprawiedliwości.

Na gruncie art. 37 k.p.k. Sąd Najwyższy wyjaśnił, iż przez pojęcie „dobra wymiaru sprawiedliwości” należy rozumieć w szczególności potrzebę ukształtowania w opinii społecznej przekonania o obiektywnym działaniu sądów

i zachowaniu bezstronności w rozpoznaniu każdej sprawy (zob. postanowienia z dnia 14 czerwca 2018 r., III KO 54/18, nie publ., z dnia 25 lutego 2003 r., V KO 3/03, nie publ.), a także sytuację, w której mogą wystąpić okoliczności wpływające na swobodę orzekania lub stwarzające przekonanie o braku warunków do rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy w sposób obiektywny (por. postanowienia z dnia 13 lutego 1982 r., IV KO 9/82, OSNKW 1982, nr 6, poz. 33, z dnia 19 grudnia 2006 r., II KO 68/06, OSNwSK 2006, nr 1, poz. 2493).

Wzgląd na dobro wymiaru sprawiedliwości uzasadnia więc zmianę właściwości sądu jedynie w wypadkach wyjątkowych i dlatego wskazany przepis nie upoważnia do rozszerzającej jego wykładni. W tym kontekście, przytoczone przez Sąd Rejonowy przyczyny wystąpienia do Sądu Najwyższego, nie uzasadniają przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu.

[SOP]

[a!]